

Kohtulahendite kogumik

Kohtuasi C-79/20 P

Yieh United Steel Corp.

versus

Euroopa Komisjon

Euroopa Kohtu (teine koda) 28. aprilli 2022. aasta otsus

Apellatsioonkaebus – Dumping – Rakendusmäärus (EL) 2015/1429 – Hiina Rahvavabariigist ja Taiwanist pärit roostevabast terasest külmaltsitud lehtmaterjali import – Lõplik dumpinguvastane tollimaks – Määrus (EÜ) nr 1225/2009 – Artikkel 2 – Normaalkäituse arvutamine – Tootmiskulude arvutamine – Tootmiskahjum – Ringlussevõetud metallijäätmete väärtuse maha arvamise keeldumine – Normaalkäituse kindlaksmääramine samasuguse toote müügi alusel, mis on ette nähtud ekspordiriigi sisetarbimiseks – Normaalkäituse kindlaksmääramiseks kasutatavast arvutamise alusest ekspordiriigi siseturul toimunud müügi väljajätmine, kui müük puudutab ekspordiks ette nähtud tooteid

1. *Apellatsioonkaebus – Väited – Asjaolude ja tõendite ebaõige hindamine – Vastuvõetamatus – Asjaolude ja tõendite hindamise kontroll Euroopa Kohtus – Välistamine, v.a asjaolude ja tõendite moonutamise korral – Väide asjaolude moonutamise kohta – Nõue täpselt osutada moonutatud asjaoludele ja tõenditele ning kindlaks teha analüüsimisel tehtud vead, mis moonutuse kaasa tõid – Nõue, et moonutamine peab toimikumaterjalidest selgelt ilmnema (ELTL artikli 256 lõike 1 teine lõik; Euroopa Kohtu põhikiri, artikli 58 esimene lõik)*

(vt punktid 52–54, 60, 84 ja 85)

2. *Ühine kaubanduspoliitika – Dumpinguvastane kaitse – Dumpingumarginaal – Normaalkäituse kindlaksmääramine – Arvutusmeetodi valik – Institutsioonide kaalutusõigus – Kohtulik kontroll – Ulatus – Piirid (Nõukogu määrus nr 1225/2009)*

(vt punktid 55–58 ja 61)

3. *Apellatsioonkaebus – Väited – Nõue esitada konkreetne kriitika Üldkohtu põhjenduste mõne punkti kohta (ELTL artikkel 256; Euroopa Kohtu põhikiri, artikli 58 esimene lõik; Euroopa Kohtu kodukord, artikli 168 lõike 1 punkt d ja artikli 169 lõige 2)*

(vt punktid 76–78)

4. *Euroopa Liidu õigus – Tõlgendamine – Mitmekeelsed õigusaktid – Ühetaoline tõlgendamine – Eri keeleversioonide lahknemine – Õigusakti üldise ülesehituse ja eesmärkide arvessevõtmine*
(Nõukogu määrus nr 1225/2009, artikli 2 lõige 2)

(vt punkt 99)

5. *Euroopa Liidu õigus – Tõlgendamine – Meetodid – Tõlgendamine liidu sõlmitud rahvusvahelisi lepinguid arvestades – Määruse nr 1225/2009 tõlgendamine GATTi 1994. aasta dumpinguvastast lepingut arvestades*
(Tolli- ja kaubanduskokkuleppe VI artikli rakendamist käsitlev leping (1994. aasta dumpinguvastane leping); nõukogu määrus nr 1225/2009, artikli 2 lõige 2)

(vt punktid 101 ja 102)

6. *Ühine kaubanduspoliitika – Dumpinguvastane kaitse – Dumpingumarginaal – Normaalkäituse kindlaksmääramine – Tavapärase kaubandustegevuse käigus kohaldatav hind – Ekspordiriigi siseturul tarbimiseks ette nähtud samasuguse toote hind – Mõiste „tarbimiseks ettenähtud“ – Ekspordiriigi siseturul müüdüd samasugune toode, mis seejärel eksporditakse – Väljajätmine – Tingimus – Objektiivse seose esinemine siseturul samasuguse toote müügi ja toote lõppsihtkoha vahel – Komisjoni töendamiskoormis – Müüja tegelik teadlikkus kõnealuse toote lõppsihtkohast – Asjakohasuse puudumine*
(Nõukogu määrus nr 1225/2009, artikli 2 lõiked 1 ja 2)

(vt punktid 103–144)

Kokkuvõte

Euroopa Komisjon võttis Eurofer, Association européenne de l'acier', kaebuse alusel algatatud uurimise tulemusel vastu rakendusmääruse 2015/1429¹ (edaspidi „vaidlusalune määrus“), millega kehtestatakse lõplik dumpinguvastane tollimaks Hiina Rahvavabariigist ja Taiwanist pärit roostevabast terasest külmaltsitud lehtmaterjali impordi suhtes (edaspidi „vaidlusalune toode“).

Taiwanis asutatud äriühing Yieh United Steel Corp. (edaspidi „apellant“), kes tegeleb eelkõige vaidlusaluse toote tootmise ja turustamisega, pöördus Üldkohtusse nõudega tühistada vaidlusalune määrus teda puudutavas osas. Ta väitis muu hulgas, et rikutud on alusmääruse² artikli 2 lõiget 2, mille kohaselt määratakse dumpinguvastase tollimaksu esemeks olevate toodete „normaalväärtus“ tavaliselt kindlaks ekspordiriigi sisetarbimiseks ettenähtud samasuguse toote müügi põhjal. Sellega seoses vaidlustas apellant eelkõige komisjoni keeldumise võtta normaalväärtuse kindlaksmääramisel arvesse asjaomase toote teatud müüki oma sõltumatule ostjale ekspordiriigis (edaspidi „kõnealune müük“) üksnes põhjusel, et pärast müüki see klient ekspordis asjaomase toote, kuigi komisjon ei tõendanud, et apellandil oli kavatsus see toode sisetarbimisse suunamata jätta.

¹ Komisjoni 26. augusti 2015. aasta rakendusmäärus (EL) 2015/1429, millega kehtestatakse lõplik dumpinguvastane tollimaks Hiina Rahvavabariigist ja Taiwanist pärit roostevabast terasest külmaltsitud lehtmaterjali impordi suhtes (ELT 2015, L 224, lk 10).

² Nõukogu 30. novembri 2009. aasta määrus (EÜ) nr 1225/2009 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (ELT 2009, L 343, lk 51).

Üldkohus jättis 3. detsembri 2019. aasta otsusega³ (edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“) apellandi esitatud hagi rahuldamata, leides muu hulgas, et komisjon võis normaalväärtuse kindlaksmääramisel keelduda kõnealust müüki arvesse võtmast, olenemata sellest, kas eksportiv tootja oli müügitehingute sõlmimise hetkel teadlik asjaomaste toodete ekspordist, kui komisjonil on objektiivseid tõendeid, mis kinnitavad, et see müük oli tegelikkuses ekspordimüük.

Euroopa Kohus jättis apellatsioonimenetluses tehtud otsusega Üldkohtu otsuse muutmata, täpsustades samas alusmääruse artikli 2 lõikes 2 kasutatud väljendit „tarbimiseks ettenähtud“.

Euroopa Kohtu hinnang

Kõigepealt tuletas Euroopa Kohus meelde, et alusmääruse artikli 2 lõigete 1 ja 2 kohaselt ei võeta ekspordiriigi omamaist müüki normaalväärtuse arvutamisel arvesse, kui selle müügiga hõlmatud tooted ei ole ette nähtud mitte siseturul tarbimiseks, vaid muuks otstarbeks nagu eksport.

Seejärel analüüsis Euroopa Kohus seda, kas alusmääruse artikli 2 lõike 2 tähenduses väljend „tarbimiseks ettenähtud“ eeldab subjektiivset elementi, täpsemalt müüja kavatsuse või tegeliku teadlikkuse olemasolu asjaomase toote lõppsihtkohast.

Sellega seoses kinnitas Euroopa Kohus eelkõige alusmääruse artikli 2 lõike 2 sõnastusele, kontekstile ja eesmärgile tuginedes Üldkohtu lähenemist, mille tulemusel ei saa nõustuda mõiste „sisetarbimiseks ettenähtud samasuguse toote müük“ puhtalt subjektiivse tõlgendusega. Samas selgitas Euroopa Kohus, et selle mõiste puhtalt „objektiivne“ tõlgendus, mida kasutas Üldkohus, tähendaks, et pelgast tõendist, et turustusahelas allpool olev ettevõtja esmase müügiga hõlmatud tooted ekspordis, piisaks, et komisjon võiks asuda seisukohale, et need tooted olid esmase müügi hetkel „ette nähtud“ ekspordiks ja need tuleb seega normaalväärtuse kindlaksmääramiseks kasutatavast arvutamise alusest välja jätta.

Euroopa Kohtu hinnangul ei ole aga selline puhtalt objektiivne tõlgendus kooskõlas ootuspärasuse põhimõtte ja õiguskindluse põhimõttega, kuna see võimaldaks komisjonil kehtestada dumpinguvastase tollimaksu olenemata eksporditava tootja hinnapoliitikast ja kohustaks viimast vastutama oma sõltumatute klientide turunduspoliitika eest, mida ta põhimõtteliselt ei ole suuteline kontrollima.

Eelkõige selleks, et tagada nende põhimõtete järgimine, saab komisjon omamaise müügi normaalväärtuse kindlakstegemiseks kasutatavast arvutamise alusest välja jätta üksnes siis, kui ta tuvastab objektiivse seose esinemise selle müügi ja kõnealuse toote muu sihtkoha vahel peale sisetarbimise. Järelikult peab komisjon tõendama, et müügiga seotud objektiivsetest asjaoludest, mille hulgas on eelkõige hind, tuleneb, et nimetatud müügiga hõlmatud toodetel on muu otstarve kui tarbimine ekspordiriigi siseturul, nagu eksport.

Kui komisjon tuvastab selliste esmase müügiga seotud asjaolude esinemise, siis võib nimelt asuda seisukohale, et eksportiv tootja pidi müügitehingu sõlmimise hetkel mõistlikult teadma, et suure tõenäosusega oli kõnealuse toote lõppsihtkoht eksport, mitte ekspordiriigi siseturul tarbimine.

³ 3. detsembri 2019. aasta kohtuotsus Yieh United Steel vs. komisjon (T-607/15, EU:T:2019:831).

Käesolevas asjas märkis Euroopa Kohus, et asjaolu, et osale apellandi omamaisest müügist kohaldati ekspordisoodustuse süsteemi, kujutab endast objektiivset asjaolu, mis on seotud selle müügiga ja puudutab selle hinda. Arvestades ka seda, et apellandi suurim klient tegutses peamiselt asjaomase toote ekspordi sektoris ja et apellandi müük sellele kliendile puudutas üldjuhul ekspordiks, mitte siseturul tarbimiseks ettenähtud tooteid, pidi apellant müügitehingute sõlmimise ajal mõistlikult teadma asjaomase toote lõppsihtkohta, milleks suure tõenäosusega oli eksport.

Seetõttu otsustas Euroopa Kohus, et Üldkohus ei rikkunud õigusnormi, kui ta leidis, et komisjon võis õiguspäraselt ja ilmset hindamisviga tegemata kõnealuse müügi eelkõige alusmääruse artikli 2 lõike 2 alusel normaalväärtuse kindlaksmääramiseks kasutatud arvutamise alusest välja jätta.